

Ar nàbaidh

An teacs a Narinder Dhami
Na dealbhan Jamie Smith
A' Ghàidhlig Anna NicDhòmhnaill

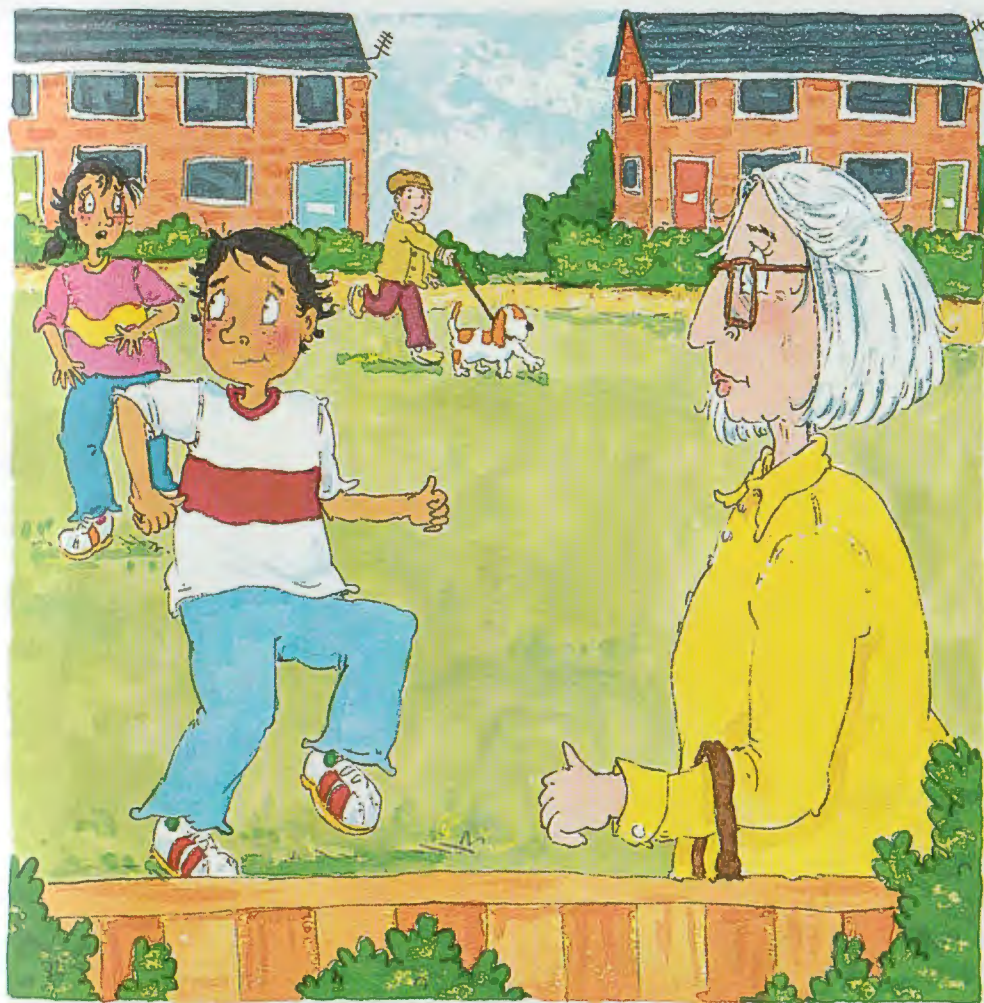
STÒRLANN • ACAIR

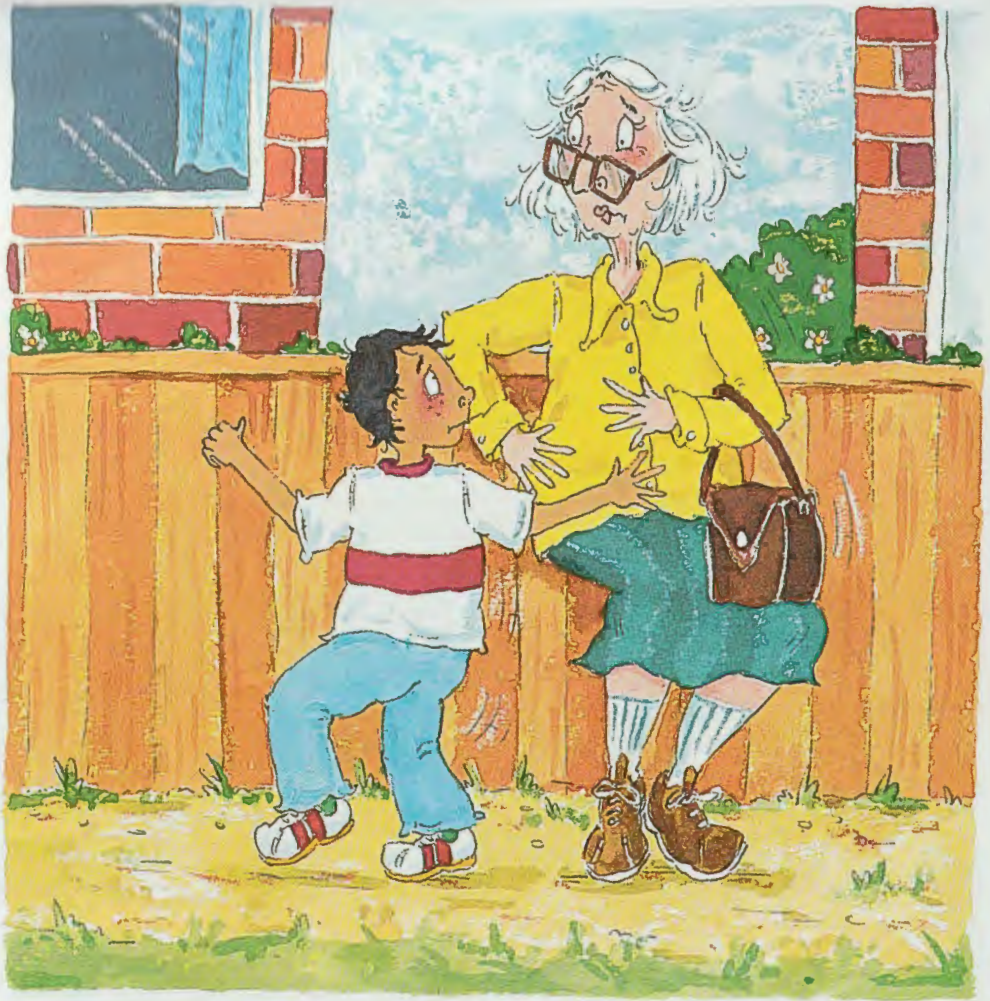
'S e càraid a bha ann an Seasaidh agus Iain.
Latha bha siud bha iad a' cluich.

"Ha! Ha! Cha bheir thu ormsa!" dh'èigh Iain.

"Beiridh mi!" arsa Seasaidh. "Teich!"

Theich Iain cho luath 's a b' urrainn dha,
ach ruith e cho luath is nach robh e a' coimhead
càite robh e a' dol. Cha do mhothaich e dha
Màiri Bhàn a bha a' tighinn a-nuas an rathad.

An sin thug e sùil suas agus cò bha sin ri
thaobh ach Màiri Bhàn, ach cha b' urrainn
dha stad.

Bhuail e innte agus phut e i ris an fheansa.

Cha robh Màiri Bhàn air a dòigh.

“Nach seall thu far a bheil thu a’ dol!”

thuirt i ri Iain. “Theab thu mo leagail.”

“Tha mi duilich,” ars Iain.

“Cha robh sinn ach a’ cluich

agus cha tug mi an aire dhuibh.”

“Carson nach eil thu a’ coimhead càite bheil thu a’ dol?” arsa Màiri Bhàn, agus chaidh i a-steach agus dhùin i an doras.

“Tha i glè chrosta rinn a-nis,” arsa Seasaidh ri Iain.

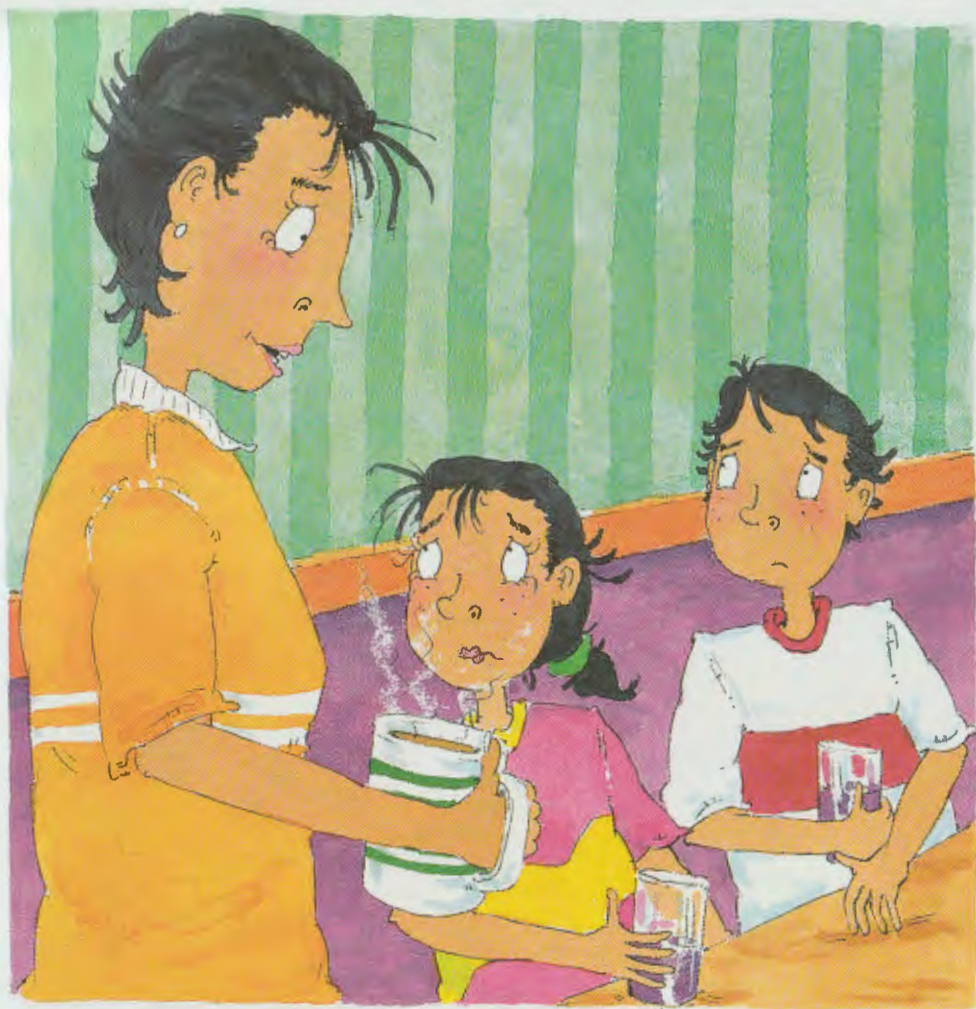
“Tugainn dhachaigh.”

Chaidh Seasaidh agus Iain dhachaigh.

“Bha Màiri Bhàn crosta seach gun do bhuail mise innte,” ars Iain ri a mhàthair.

“Cha robh sinn ach a’ cluich.”

“Ged-tà feumaidh sibh cuimhneachadh gu bheil Màiri aosta agus nach tèid aice air coiseachd cho luath a-nis,” arsa Mamaidh. “Nach tèid sibh a-null a-rithist a ràdh rithe gu bheil sibh duilich?”

Chaidh Iain agus Seasaidh a-mach a chluich.
Bha iad a' smaoineachadh air an rud a
thuirt Mamaidh.

“Tugainn a shealltainn air Màiri Bhàn,”
ars Iain.

“Nì sinn rudeigin dhi,” arsa Seasaidh.

Chaidh Iain agus Seasaidh gu taigh Màiri,
ach cha tàinig i chun an dorais.

“Feumaidh gun deach Màiri Bhàn a-mach,”
arsa Seasaidh.

“Tugainn a chluich.”

“Ach tha fios gu bheil i a-staigh,” ars Iain.

“Chan eil cho fada o thàinig i dhachaigh.”

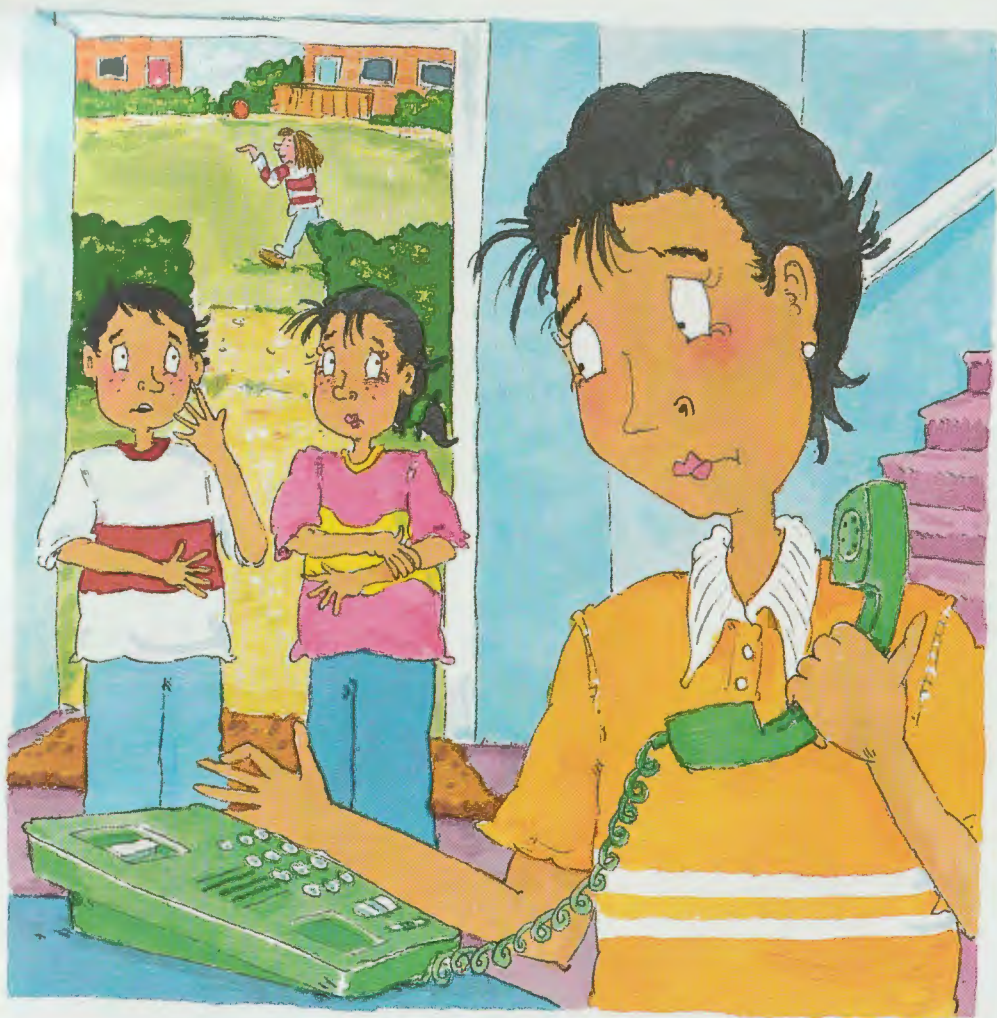
Choimhead Iain a-steach air an uinneig.
Chunnaic e Màiri air an ùrlar aig an T.V.

“An cuidich thu mi?”

dh’èigh Màiri ri Iain.

“Thuit mi air a’ bhrat-ùrlair agus ghoirtich mi
mo chas. Chan urrainn dhomh èirigh.”

“Thèid sinn a dh’iarraidh Mamaidh,” dh’èigh
Iain rithe.

Ruith Iain agus Seasaidh dhachaigh.

“A Mhamaidh!” dh’èigh Iain, “Thuit Màiri Bhàn agus ghoirtich i a cas.”

“O, an truaghag!” arsa Mamaidh.

“Fònaidh mi airson cuideachadh.”

Thàinig ban-phoileas an toiseach agus dh'fhosgail
i doras taigh Màiri Bhàn. Thug ambaileans Màiri
dhan ospadal.

Thug a' bhan-phoileas taing do Sheasaidh agus
do Iain.

“Mura biodh sibh air tighinn a shealltainn air
Màiri bhiodh i air an ùrlar fad na h-oidhche.”

An ath latha thug Mamaidh Seasaidh agus Iain dhan ospadal a shealltainn air Màiri.

“Ciamar a tha ur cas?” dh’fhaighnich Mamaidh.

“Chan eil i cho goirt ’s a bha i,” arsa Màiri Bhàn.

“Nach math sin,” arsa Mamaidh.

“A Mhàiri, tha mi duilich gun do bhuail mi annaibh,” ars Iain.

“Och, na biodh dragh ort,” arsa Màiri.

“Nach tig sibh a shealltainn orm fhathast mus fhaigh mi dhachaigh?”

“Thig,” ars Iain agus Seasaidh.

An uair sin thug Màiri dhaibh bàr mòr teòclaid.
“S ann dhuibhse tha sin airson gun do chuidich sibh mi,” thuirt i.

“Mòran taing dhuibh,” ars Iain agus Seasaidh.
Bha iad glè thoilichte gun robh iad fhèin agus Màiri Bhàn rèidh a-rithist.